

efter Komponister af Danse, Sange eller enkelte mindre Stykker eller Dele uddragne af større Arbejder — altsaa mindre Musikstykker — ikke ere beskyttede mod den offentlige Udførelse, selv om de paa Titelbladet angive, at den ikke er tilladt. Jeg udtalte ved Forslagets 1ste Behandling, at jeg anser denne Bestemmelse, som er indkommen i det andet Ting, for principielt urigtig og uretfærdig. Der er efter min Mening ingen indre Grund til, at saadanne Komponister af mindre Stykker skulle nyde mindre Beskyttelse end Komponister af større Arbejder. Men paa den anden Side udtalte jeg ogsaa ved 1ste Behandling, at jeg mente, at man kunde gaa med dertil af Opportunitetshensyn, da der var lagt saa megen Vægt derpaa i det andet Ting; og da der ikke fra Komponistforeningens Side — jeg formoder, at der er en Forening af Komponister ligesom af Forfattere — var kommet nogen Indsigelse mod Bestemmelsen, mente jeg, at den havde forholdsvis ringe praktisk Betydning. Der er heller ikke kommet nogen Indsigelse senere fra Komponisternes Forening, og jeg fastholder derfor, at man kan lade denne principielt mindre heldige Bestemmelse blive staaende. Den Anke, der er fremkommen, er altsaa ikke kommen fra Komponisternes, men fra Forfatternes Side. Det torholder sig nemlig saaledes, at Forfatterne af Tekster til disse Sange eller Viser, som altsaa ikke ere beskyttede for Komponisternes Vedkommende, heller ikke ifølge Bestemmelsen i § 14 ere beskyttede med Hensyn til en Benyttelse af deres Tekst ved den offentlige Udførelse af en saadan musikalsk Komposition. Altsaa, Komponistens Mangel paa Beskyttelse fører her ogsaa Vise-forfatterens Mangel paa Beskyttelse med sig. Dette skal have en ret betydelig praktisk Virkning, saaledes som Forholdene med Hensyn til saadan offentlig, ikke-dramatisk Udførelse af Viser have formet sig i det nuværende Liv. Har det saaledes en større praktisk Betydning, mener jeg ganske vist ogsaa, at Bestemmelsen bliver saa meget uheldigere. Men paa den anden Side maa saa Viseforfatteren, mener jeg, trøste sig med, at den Beskyttelse, som undrages ham ifølge den paagældende Paragraf, kun er unddraget ham, naar han har udgivet Visen, Sangen. Saa længe den er uudgivet, er der ubetinget Beskyttelse for ham. Og saa for Resten maa han trøste sig ved, at hvis det virkelige Liv fremdeles skulde vise, at det i større og større Mængde bliver Industri at røve

Visers Tekst til økonomisk Fordel for Udføreren og uden Vederlag til Viseforfatteren, saa vil den Tid sikkert komme, da man vil rette dette.

Et Par Misforstaaelser af dette Lovforslags Bestemmelser vil jeg gøre opmærksom paa ved samme Lejlighed, for at ikke saadanne Misforstaaelser skulle fæste Rod, hvad der vilde være en Uretfærdighed imod Loven og maaske ogsaa vilde kunne virke uheldigt i Livet i forskellige Retninger, hvor Folk havde Interesse deraf. Der er gjort opmærksom paa, at den Bestemmelse, jeg nys omtalte, vilde yde Forfatteren uhetinget Beskyttelse, saa længe Sangene ikke vare udgivne, men at den samme Betingelse ikke er sat med Hensyn til Komponisten, idet der intet er fastsat om, at Komponisten er beskyttet med Hensyn til Opførelse af Danse og Sange, der ikke ere udgivne, og man har deraf draget den Slutning, at man kunde tage ud af Komponistens Skuffe eller ved en Fonograf osv. skaffe sig Oplysning om hans uudgivne Kompositioner og saa frit udføre disse offentlig. Det tror jeg er en Misforstaaelse. Det virkelige Forhold er dette, at Komponisten er ubetinget beskyttet, saa længe hans musikalske Komposition ikke er udgivet, betingelsesvis beskyttet, naar den er udgivet, nemlig naar han sætter paa Titelbladet: Maa ikke udføres. Med Hensyn til de smaa musikalske Kompositioner er Forholdet det, at han er ubetinget beskyttet, saa længe de ikke ere udgivne, men naar de ere udgivne, kan han ikke opnaa samme Beskyttelse for dem som Komponisten af en større Komposition ved at sætte paa Titelbladet: Maa ikke udføres. Deri er det, Undtagelsen bestaar, men ikke paa nogen Maade deri, at det, der er udgivet, er aldeles ubeskyttet. Det vilde være rent ud sagt horribelt, om man skulde prisgive det uudgivne til fri Opførelse, hvorved man ikke blot vilde krænke vedkommende økonomisk, men ogsaa krænke hans personlige Ret, fordi han maaske kun havde ladet sin Komposition opføre i en Familiekreds eller en privat Kreds og maaske slet ikke havde tænkt paa at lade den komme offentligt ud. Jeg mener, at en saadan Fortolkning af „uudgivet“ modsiges baade ved Sagens Natur og ved hele Sammenhængen, Logikken i Bestemmelserne. Der vil derfor neppe være Tvivl om, at hvis dette Spørgsmaal nogen Sinde skulde komme for Domstolene, vilde de fortolke Bestemmelsen i den Henseende paa en fornuftig Maade. Der er altsaa ikke den Fare ved Udeladel-